

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.465/2022/13.

A Fővárosi Ítéltábla az SBGK Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Szamosi Katalin és dr. György Ádám ügyvédek) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a DANUBIA Szabadalmi és Jogi Iroda Kft. (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Sóvári Miklós szabadalmi ügyvivő) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen – védjegyjogi igény átruházása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. április 27. napján kelt 3.P.20.597/2021/35-I. számú ítélete ellen a felperes 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül megfizessen meg az alperesnek 886.378 (Nyolcszáznyolcvanhatezer-háromszázhetvennyolc) forint összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2005-ben Romániában alapított, többek között illatszer-kereskedelemmel foglalkozó gazdasági társaság, annak tulajdonosa és ügyvezetője felperesi ügyvezető A felperes 2007-ben nyitotta meg Bukarestben első illatszerekkel foglalkozó üzletét. A felperesi ügyvezető 2009 októberében alapította a magyarországi székhelyű alperesi kft.-t MADISON cég1 néven. Az alperesi társaságban felperesi ügyvezető szavazati joga 2011. július 26-ig meghaladta az 50%-ot, majd abban üzletrészt szerzett az cég3 Az alperes ügyvezetője 2019. október 16-át megelőzően azonos volt a felperesi ügyvezetővel.

[2] A felperes számos román nemzeti és európai uniós védjegyekkel rendelkezik. Román nemzeti védjegyei az alábbiak: a 2007. április 20-i elsőbbségű lajstromszám2 lajstromszámú „MADISON védjegy2” szóvédjegy, a 2007. június 27-i elsőbbségű lajstromszám3 lajstromszámú „MADISON védjegy1” ábrás védjegy, a 2011. június 22-i elsőbbségű lajstromszám4 lajstromszámú „MADISON védjegy1” ábrás védjegy, a 2012. szeptember 12-i elsőbbségű lajstromszám5 lajstromszámú „MADISON - absolute beauty” szóvédjegy, és a 2012. december 3-i elsőbbségű M 2012 077 49 lajstromszámú „MADISON védjegy4” szóvédjegy. A felperesi európai uniós védjegyek az alábbiak: a 2012. október 5-i elsőbbségű lajstromszám1 lajstromszámú, az Európai Unióra kiterjedő nemzetközi „MADISON védjegy1” ábrás védjegy és a 2019. június 26-i elsőbbségű lajstromszám7 lajstromszámú uniós „MADISON” szóvédjegy. A felsorolt védjegyek egyaránt a 3. és 35. áruosztályokra vonatkozóan kerültek lajstromozásra. A felperes a tulajdonosa továbbá a madison...com, madison...eu, és a madison...ro domain neveknek.

[3] A felperesi társaság 2019. május 10-én olyan tartalmú jognyilatkozatot közölt az alperessel, hogy felmondja az általa állított, korábban szóban vagy ráutaló magatartással létrejött védjegyhasználati szerződést és felszólította az alperest, hogy 2019. augusztus 31. napjával hagyjon fel a „MADISON” védjegy mindennemű használatával. Javaslatot tett visszerhes licencia szerződés megkötésére, azonban az alperesi társaság 2019. május 31-i taggyűlésén annak megkötését elutasította, a „MADISON” megjelölés használatát folytatta.

[4] Az alperes ügyvezetője 2019. október 16. napjától személyl.

[5] Az alperes 2020. június 26-án lajstromszám8 számon magyar nemzeti „MADISON” szóvédjegy-bejelentést nyújtott be a 3. és 35. áruosztályok tekintetében, majd 2020. június 30-án felszólította a felperest, hogy tartózkodjon a MADISON név alatt P2 üzlet megnyitásától Budapesten vagy bárhol Magyarországon.

[6] A felperes 2021. március 4. napján benyújtott, majd 5. számú beadványában pontosított keresetével a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 14. § (1) bekezdése alapján, utalva a Vt. 12. § (2)-(3) bekezdéseire és a 27. §-ára azt kérte, hogy a bíróság

- i. ruházza át felperesre az lajstromszám8 ügyszámú, „MADISON” (szó) nemzeti védjegybejelentésből származó védjegyoltalmi igényt;
- ii. kötelezze az alperest a MADISON szónak a alperes neve cégnevéből való törlésére azzal, hogy a cégnévváltoztatás iránti kérelmét 15 napon belül köteles benyújtani az illetékes cégbírósághoz;
- iii. kötelezze az alperest a MADISON szónak a MADISON P1, MADISON P2 és MADISON P3 kereskedelmi nevekből való törlésére;
- iv. kötelezze az alperest a MADISON szó üzleti iratokon és reklámozás során való használatának abbahagyására;

v. tiltsa el az alperest a MADISON szó jövőbeli használatától cégnévben, kereskedelmi névben, üzleti iratokon és reklámozás során.

[7] Kérte továbbá az alperest perköltségeiben marasztalni, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 2.326.600 Ft összegben jelölt meg, ennek alátámasztására megbízási szerződést és számlákat csatolt.

[8] A felperes igényét a 2012. október 5-i elsőbbségű, lajstromszám1 lajstromszámú „MADISON védjegy1” ábrás, illetve a lajstromszám7 lajstromszámú „MADISON” (szó) európai uniós védjegyeire, továbbá a madison...com domain névre alapította. Hivatkozása szerint a két társaság azonos tulajdonosi körére utal az alperes alapításkori nevében is szereplő MADISON vezérszó használata. Tekintettel arra, hogy a felperesi ügyvezető 2011. július 26.-ig az alperesi társaságban is 50%-ot meghaladó szavazati joggal bírt, a felperes elegendőnek tartotta a lajstromszám1 lajstromszámú, az Európai Unióra kiterjedő védjegyjogtalmat, továbbá az ügyvezető szóban, illetve ráutaló magatartással az összehangolt gazdasági tevékenység révén védjegyhasználati engedélyt adott az alperesnek.

[9] Előadta a felperes a keresetében, hogy felperesi ügyvezető az amerikai niche parfümök gyártói különleges értékesítési környezet iránti igényének ismeretében a Bukarestben, majd Budapesten nyitott üzletek koncepcióját ezen feltételekhez igazítva határozta meg. Az üzletek különleges kialakításúak, kirakatuk hangsúlyozottan nem túlzásúfolt, egy nagy táblán kihelyezésre került a MADISON szó, az impozáns, szellős kialakítású üzletbe lépő vevőt az eladó fogadja, róla személyre szabottan tájékozik, a megnevezést feltüntető kávéval kínálja, a parfümök felkínálása ugyancsak MADISON megjelöléssel ellátott papír csíkokkal, a kiszolgálás ún. ázsiai módszerrel történik.

[10] A felperes állítása szerint szóban, illetve ráutaló magatartással is határozatlan idejű, ingyenes és felmondható védjegyhasználati szerződés jött létre a felek között, ugyanakkor az alperes a felperes magyarországi forgalmazója, és egyben franchise partnere is volt.

[11] Kiemelte, hogy a felperes nem engedélyezte az alperesnek a 2020. június 29-i védjegybejelentés benyújtását, így a Vt. 14. § (1) bekezdése alapján az alperesi szóvédjegybejelentésből származó védjegyjogtalmi igény átruházását és az azzal azonos, vagy lényegileg azonos megjelölések – cégnév, kereskedelmi nevek – üzleti iratokon és reklámozás körében történő jogosulatlan használat abbahagyását kérte.

[12] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte, melynek összegét 6.736 euróban jelölte meg.

[13] Vitatta a felperes korábbi jogokra és a felek közti jogviszonyra vonatkozó tényállításait. Hivatkozása szerint az alperes 2009-es megalakulásától kezdődően a felperestől független gazdasági társaság, ennek ellenkezőjét sem alapító okirata, sem egyéb dokumentum, vagy akár szóbeli megállapodás nem támasztja alá. Tagadta, hogy 2012. október 5-i hatállyal szóban vagy ráutaló magatartással határozatlan idejű, ingyenes és felmondható védjegyhasználati szerződés jött volna létre a peres felek között, továbbá vitatta azt is, hogy köztük franchise szerződés jött létre. Határozottan állította, hogy szóban, írásban, ráutaló magatartással köztük szerződés nem jött létre, egyik társaság sem képviselője vagy ügynöke a másiknak. Tagadta a bizalmi és hűség kötelezettséget is, és e vonatkozásban kiemelte, hogy a felperes anélkül, hogy előzetesen tájékoztatta volna az alperest védjegyoltalmáról és azzal összefüggő igényéről, az alperes 8 évi működését követően hirtelen állt elő azzal, hogy feltételhez köti, vagy megvonja az alperestől azt az engedélyt, amelyről annak addig tudomása sem volt. Kiemelte, hogy az alperes már 2011. óta használja a MADISON nevet, míg a felperes uniós védjegybejelentéseire csak 2012. és 2019. évben került sor. Az utóbbi védjegybejelentéshez kapcsolódó, az alpereshez címzett felhívást rosszhiszeműnek tartotta. Előadta, hogy felperesi ügyvezető ügyvezetőként az alperes többségi tulajdonosának tájékoztatása nélkül a felperesi társaság javára nyújtott be két uniós védjegybejelentést az alperes nevével megegyező védjegyre, melynek alapján az alperes eredményes működését ellehetetlenítő követelést támaszt vele szemben.

[14] Az alperes ellenkérelmében a felperes által követelt licenciadíj-követelést is megalapozatlannak találta. Nem vitatta, hogy saját védjegybejelentése a felperes engedélye nélkül történt, azonban arra hivatkozott, hogy a felek közti releváns jogviszony hiányában a felperest nem tekinti jogosultnak. Az alperes jelezte, hogy a felperes európai uniós védjegyeivel szemben az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalánál törlési eljárást indított.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, a felperest az alperes részére 6.736 euro perköltség megfizetésére kötelezte.

[16] Kiindulása szerint nem volt vitás az alperesek 2020. június 29-ei elsőbbséggel igényelt védjegyoltalma és az sem, hogy a „MADISON” szömegjelölést az alperes cégneve vezérszavaként, valamint a Budapest VI. kerület, cím 1 szám alatti üzlethelyisége nevéként, kereskedelmi szolgáltatása nyújtása körében, üzleti levelezésében, reklámozás során használja.

[17] A Vt. 14. § (1) bekezdése kapcsán a törvényszék kiemelte, hogy az ügynök és a képviselő fogalmát tágan kell értelmezni, elegendő az olyan jellegű kereskedelmi együttműködési megállapodás, mely bizalmi viszonyt teremt azáltal, hogy kifejezetten vagy hallgatólagosan úgy rendelkezik, hogy a védjegy bejelentőjét a másik fél érdekeire vonatkozóan általános bizalmi és együttműködési kötelezettség terheli (EU Törvényszék T-262/09. számú First Defense ítélet 64. pont). Az elsőfokú bíróság a felek törvényes képviselőjének személyes előadása, valamint tanú korábbi alperesi alkalmazott - üzletvezető - tanúvallomása és az okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy a 2009. október 12. napján alapított alperesi társaságban 2011-ben szerzett üzletrészt a személyi tulajdonában

lévő cég3 50%-ot meghaladó szavazati joggal. A törvényszék felperesi ügyvezető előadása alapján megállapította, hogy célja Budapesten egy niche parfümök értékesítésére specializált üzlet megnyitása volt, az cég3 üzletszerzése alapvetően tőkebefektetésként szolgált az üzlethelyiség kibérlése és üzemeltetése végett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes nem bizonyította eredményesen a felek közti franchise szerződés létrejöttét. tanúl és a felperesi ügyvezető előadása alapján rögzítette, hogy mindketten franchise-ban működőnek tekintették a harmadik fél által működtetett reykvíki MADISON üzletet, míg ugyanezt a budapesti üzletre nem, vagy nem egyértelműen tudták állítani. A törvényszék kifejtette, hogy az cég3 alperesi üzletrész-szerzésének és az üzlethelyiség megnyitásának időpontjában hatályos 1959. évi IV. törvény a franchise szerződést még nem nevesítette, az utóbb került szabályozásra a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:376. §-ában. Azonban az ezt megelőző joggyakorlat szerint a franchise szerződés a felek közti olyan együttműködést takar, melynek céljaként valamilyen iparjogvédelmi jog, vagy védett ismeret kereskedelmi célú használata, hasznosítása azonosítható be.

[18] A névhasználattal kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az cím1 üzlet nevéként a „MADISON” megjelölés tekintetében - bár annak használatában a felek képviselői egyetértettek -, a névhasználat ellenértékéről nem esett szó. Ez azonban a törvényszék álláspontja szerint nem eredményez a felek között kereskedelmi, együttműködési megállapodást, mely köztük bizalmi viszonyt teremtené. Ehhez az lett volna szükséges a törvényszék nézete szerint, hogy a névhasználatához valamilyen iparjogvédelmi jog, kézenfekvően védjegy jog kapcsolódjék. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy 2011. évben a „MADISON” megjelölés Romániára lokalizálódott, ez Magyarországon ismeretlen volt, ilyen névvel az alperest megelőzően más nem folytatott kereskedelmi tevékenységet. Ez a megjelölés 2011-ben sem Magyarországon, sem az Európai Unióban nem állt védjegyyalomban alatt, ekkoriban a felperes csak a román nemzeti védjegyekkel rendelkezett. Ezek oltalma nem terjed ki Magyarországra, belföldi használatuk engedélyezése nem merül fel. Így az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a felek közti bizonyítandó franchise szerződésnek nem lehetett alapja védjegyyalomban megtestesülő iparjogvédelmi jog.

[19] A felperes által előadott know-how kapcsán a törvényszék bizonyítatlannak találta a felperes azon előadását, hogy a „MADISON” megjelölés teljes arculatát a felperes határozta meg. A felperes erre vonatkozó részletes előadása, valamint tanúl tanúvallomása alapján azt állapította meg, hogy a kiemelten ügyfélközpontú értékesítési módszer szabályait, a kiszolgálás módját az eladóknak a felperes bukaresti üzletében tanították be, ilyen, a felperes költségén és a felperes szervezésében megvalósult képzésben részesült tanúl, mint a budapesti üzlet dolgozója is. A felperes azon érvelését, hogy a know-how nemcsak az értékesítési koncepcióban, de a speciális termékek gyártóival kialakított kereskedelmi kapcsolatban, bizalmi viszonyokban is megtestesült, az elsőfokú bíróság ugyancsak nem osztotta. Kiemelte, hogy a szervezési ismeretek és tapasztalatok a Ptk. 86. § (4) bekezdése szerint részesültek védelemben, de csak addig, míg azok nem váltak közkinccsé. Nem látta megállapíthatónak, hogy a bukaresti, az cím1, valamint reykvíki üzletek arculatának egységes kialakítása megvalósult, mindhárom üzletet igényes belső és külső kiképzésű luxus üzlethelyiségként azonosította, melyek sötét (fekete-barna-arany) tónusú berendezést kaptak, ám építészetük szembeütően a helyi adottságokat követi, az üzletek közti kapcsolatra kizárólag a közös „MADISON” névből lehet következtetni. Az üzletek felépítésében külső, belső kialakításában, a kiszolgálás módjában, minőségében meghatározott szervezési

ismeretek és tapasztalatok az elsőfokú bíróság álláspontja szerint immáron a közkincs részét képezik az üzletek megnyitásának napjától, ugyanis a közforgalom számára nyitva álló üzlethelyiségekben ezekről az ismeretekről vevőként bárki közvetlenül meggyőződhet, ezek titkosságát tulajdonképpeni céljuk, a vásárlóközönség felé való nyitottság és a célközönség hatékony elérése zárja ki. Így ezek know-how-nak nem minősülnek, és franchise szerződés alapját sem képezhetik.

[20] Az elsőfokú bíróság azt sem látta megállapíthatónak, hogy felperesi ügyvezetőnek a niche parfümtermékek beszerzési forrásaival kapcsolatos ismeretei, mint gazdasági ismeretek és tapasztalatok know-how-nak minősülnek. E vonatkozásban nem találta egyértelműnek, hogy az cím1 üzlet nyitásával az lett volna a felek célja, hogy abban kizárólag a felperesi ügyvezető által biztosított kereskedelmi csatornákból származó niche termékeket forgalmazzanak.

[21] A franchise szerződés új Ptk. szerint meghatározott, nem kötelező, de jellegzetes elemeit, az ellátási kötelezettséget, az utasítási és ellenőrzési szabályok meglétét az elsőfokú bíróság ugyancsak nem találta bizonyítottnak. A lefolytatott bizonyítás eredményeként a törvényszék nem talált olyan objektív szempontot, melynek alapján azt lehet eldönteni, hogy felperesi ügyvezető konkrét nyilatkozatát mely szerepéből adottnak kell tekinteni: magánszemélyként, az alperes, avagy a felperes ügyvezetőjeként tette-e meg egyes nyilatkozatait, így a franchise szerződés létrejötte szempontjából lényeges felperesi jognyilatkozat megtételét nem találta bizonyítottnak.

[22] A törvényszék összességében a peres felek kapcsolatát nem rendszerszintű, hanem alapvetően ad hoc jellegű kapcsolatként írta le, mely az eladók képzésében, egy-egy promóciós termék (pl. saját márkás kávé) adásvételében, közös marketing tevékenységben, ennek esetenkénti összehangolásában (pl. hasonló kirakatok kialakításában) nyilvánult meg, ez azonban a közös tulajdonos és törvényes képviselő személyének azonosságából adódott, s nem helyettesíti a társaságok szerződését.

[23] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[24] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítéletnek a keresete szerinti megváltoztatását kérte, és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság kezdeményezze az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását a Pp. 126. § (1) bekezdés a) pontja és 130. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezési eljárás felfüggesztése mellett. Kérte az alperes első- és másodfokú perköltségében való marasztalását, a számlákkal igazolt ügyvédi munkadíjat az elsőfokú eljárásra vonatkozóan 2.326.000 forintban, a másodfokú eljárásra vonatkozóan 1.008.348 forintban számította fel.

[25] A Fővárosi Ítéltábla felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjaiban jelölte meg. Anyagi jogszabálysértésként a Vt. 14. § (1)-(2) bekezdésére, a 1970. évi 18. törvényerejű rendelet (PUE) 6. septies cikk (1)-(2) bekezdéseire, valamint az Európai Parlament és Tanács (EU) 2015/2436 irányelve (védjegy irányelv) 13. cikk (1)-(2) bekezdésére hivatkozott. Eljárási jogszabálysértésként a Pp. 265. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését jelölte meg.

[26] Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat azzal, hogy a védjegyjogi igény átruházására irányuló kérelmének összes feltétele fennáll: a felek közt ügynöki vagy képviselői kapcsolat (jogviszony) jött létre, az ügynök nevében történt a bejelentés, továbbá az a felperes, mint jogosult engedélye nélkül valósult meg. Továbbra is állította, hogy a „MADISON” megjelölés kizárólagos jogosultjaként annak használatát átengedte az alperesnek, aki egyben magyarországi franchise-partnere is volt. Fenntartotta, hogy a felek között szóban, illetve ráutaló magatartással is határozatlan idejű, ingyenes és felmondható védjegyhasználati szerződés jött létre, az alperes kereskedelmi tevékenysége összehangolt magatartáson, a MADISON franchise-rendszeren keresztül nyújtott közös marketingen, weboldalon, e-mail kapcsolat üzemeltetésén, terméklistán, védjegyen és arculaton alapult. A felperes az alperes rendelkezésére bocsátotta a „MADISON” védjegyet és logót, a koncepció alapját adó védett ismereteket és üzleti titkot, mint szerzői és iparjogvédelmi jogokat, továbbá a felperes folyamatos segítségnyújtásban részesítette az alperest.

[27] A franchise tevékenységet a felperes érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen korlátozta az alperes üzlethelyiségére, ugyanis az a felperesi tevékenység „másolata” volt, az üzlethelyiségen felül az online megjelenésre, a tanácsadás folyamatára, vásárlók utánkövetésére is kiterjedően. Mindennek feltétele a bizalmi viszony, a védjegyhasználati engedély és a franchise szerződés volt. Fenntartotta, hogy az ügynök és képviselő kifejezéseket az elsőfokú bíróság által alkalmazott megszorító értelmezéssel szemben tágan kell értelmezni.

[28] Hiányolta, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem tért ki arra, hogy a megállapított tények milyen egyéb jogviszonyt támasztanak alá, ezzel az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét sértette meg. Miután az alperes nem saját maga által kitalált és független nevet, arculatot, weboldalt, Facebook-oldalt használ, valamilyen jogviszonyban kell állnia a felperessel. A fellebbezés szerint az alperes és felperes között nem történt jogátruházás, a felperes ügyvezetője sem apportált semmilyen jogot az alperesi társaságba, tehát a felperes álláspontja szerint megállapítható, hogy a felperes fenntartotta jogosultságát a „MADISON” védjegy és megjelölés felett.

[29] Az Európai Törvényszék C-809/18.P. számú ügyben hozott ítéletére hivatkozva kiemelte, hogy az ügynök és képviselő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy azok magukban foglalják az olyan szerződéses megállapodáson alapuló kapcsolatok minden formáját, melyek értelmében az egyik fél a másik érdekeit képviseli, így elegendő, hogy a felek között olyan jellegű kereskedelmi együttműködési megállapodás legyen érvényben, mely bizalmi viszonyt teremt azáltal, hogy kifejezetten, vagy hallgatólagosan úgy rendelkezik, hogy a

védjegybejelentőt a védjegyjogosult érdekeire vonatkozóan általános bizalmi és együttműködési kötelezettség terheli. Ugyancsak hivatkozott az SZTNH Módszertani Útmutatójára, mely a Vt. 6. §-a értelmezésére vonatkozóan ad iránymutatást, előadva, hogy az a Vt. 14. § alkalmazására is irányadó. E szerint a védjegyoltalmat kizáró ok nemcsak a belföldön, vagy az EU-ban oltalom alatt álló, hanem bármely lajstromozott védjegy, vagy akár lajstromozás nélküli, pl. közismert védjegy jogosultjának fellépését lehetővé teszi, amennyiben az ügynöke, vagy képviselője nem helyénvaló eljárása nyomán tesz bejelentést, vagy lajstromoztat védjegyet.

[30] Kiemelte, hogy a felperes állította, hogy az lajstromszám3 lajstromszámú román nemzeti védjegy vonatkozásában felperesi ügyvezető és személy1 megállapodtak annak magyarországi használatáról, így a „MADISON védjegy1” ábrás védjeggyel azonos, ábrás, „MADISON” és lótuszvirág megjelölést kezdett használni az alperes az címl üzlet megnyitásakor. A megjelölés és a szolgáltatás azonossága, a védjegyszerű használat nem volt vitatott, és személy1 is előadta, hogy tudta, hogy a felperesnek van romániai védjegye, hiszen ott már üzlete is volt. Mindezek alapján a felperes okszerűtlennek minősítette az elsőfokú bíróság azon következtetését, hogy a névhasználat engedélyezése önmagában nem eredményez olyan jellegű kereskedelmi együttműködési megállapodást, mely bizalmi viszonyt teremt a felek között.

[31] A felperes azzal sem értett egyet a fellebbezésében, hogy az alperes és felperes kapcsolata ne volna rendszerszintű, hanem csak ad hoc jellegű, továbbá a személyi összefonódás ne helyettesítené a társaságok szerződését. A névhasználat engedélyezését önmagában elegendőnek tartotta a Vt. 14. §-a szerinti jogkövetkezmény alkalmazásához és e körben hivatkozott az Európai Törvényszék T-184/12. számú ítéletében foglalt álláspontra, valamint az EUIPO Fellebbviteli Tanácsának R.1958/2013-1. számú határozatára. Előbbi szerint egyrészt a megjelölés jogosultjával való együttműködés adott lehetőséget a bejelentőnek – az alperesnek – arra, hogy megismerje a védjegy értékét és ez ösztönözte arra, hogy saját nevére lajstromoztassa, utóbbi szerint pedig a felek közti üzleti kapcsolatot, bizalmat a felek közti számlák, a MADISON kávé, mint marketing eszköz adásvétele is bizonyítja.

[32] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a felperesi törvényes képviselő azon előadását, miszerint „egyértelművé teszem, hogy sem én személyesen, sem a felperesi társaság nem kötött franchise szerződést az alperessel”. A felperes értelmezése szerint törvényes képviselője ezzel arra utalt, hogy a felek között írásban nem született ilyen szerződés, hiszen úgylis nyilatkozott, hogy „én úgy ítélem meg, hogy a romániai cég volt az, aki egy franchise keretében a tudását átadta az alperesi társaságnak.” A törvényes képviselő, valamint tanúl a jogi terminológiában és a jogi fogalmak elhatárolásában járatlanok, továbbá a fél törvényes képviselőjének előadása nem tanúvallomás, tanúl pedig tanúvallomása során összehasonlította a reykvíki, általa franchise üzletnek minősített üzletet a budapestivel és felperesi ügyvezető személyes szerepvállalása mentén határolta el az üzleteket egymástól, így a reykvíki üzletet a személyes érintettség hiányában nevezte franchise üzletnek, míg a budapestit felperesi ügyvezető tagi és ügyvezetői státusza miatt nem tekintette annak.

[33] A felperes azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a joggyakorlattal ellentétesen követelte meg, hogy a diszpozitív szabályokkal körülírt franchise szerződés minden elemének teljesülnie kell a felek jogviszonyában. Ezzel a Vt. 14. §-ával ellentétes bizonyítási terhet rótt a felperesre. Kiemelte, hogy a reykvíki üzlet esetében a távolság és felperesi ügyvezető személyes érintettségeinek hiánya miatt született írásos franchise megállapodás, ez azonban a mindhárom üzlet vonatkozásában azonos koncepció és rendszer létezését nem érinti, függetlenül attól, hogy az alperessel létrejött-e írásban franchise szerződés.

[34] A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság szerint a felek közti franchise szerződésnek nem lehetett alapja védjegyoltalomban megtestesülő iparjogvédelmi jog. Az elsőfokú bíróság ezt arra alapította, hogy a „MADISON” megjelölés sem az Európai Unióban, sem Magyarországon nem állt védjegyoltalom alatt és Magyarországon nem is volt használatos. Ez a következtetés azonban sérti a Vt. 14. §-át, a PUE 6. septies cikkét és a Védjegy Irányelv 13. cikkét. A felperes hangsúlyozta az EUIPO módszertani útmutatójának az EUVR. 8. cikk (3) bekezdése tárgyában adott útmutatását, mely szerint a 8. cikk (2) bekezdése nem vonatkozik a 8. cikk (3) bekezdésére alapított felszólalásokra, a (3) bekezdés ugyanis „releváns területre” más utalást nem tartalmaz, ezért nincs jelentősége, hogy a korábbi védjegyhez kapcsolódó jog az Európai Unióban áll-e fenn vagy sem. A rendelkezés gyakorlati jelentősége az Európai Unió kívüli védjegyjogok jogosultjaira ruházott, a jogok család bejelentéstől való védelmére vonatkozó képességben rejlik. E vonatkozásban idézte az EUIPO B 715 146, valamint 3 253 C ügyekben hozott határozatait. A fentiek alapján jogsértőnek minősítette az elsőfokú bíróság azon elvárását, hogy a felperesnek Magyarországon lajstromozott iparjogvédelmi joggal kellene rendelkeznie. Ugyancsak irrelevánsnak találta a felperes a Vt. 14. §-a szempontjából, hogy az alperes használta a „MADISON” védjegyet Magyarországon, ezt a megállapítást álláspontja szerint tehát ki kell rekeszteni a döntést megalapozó tények közül.

[35] A felperes fellebbezésében fenntartotta, hogy a felek közötti megállapodás a szerzői jogokat érintően is létrejött. Hangsúlyozta, hogy a „MADISON védjegy1” ábrás megjelölést a felperes tervezte saját költségén, és ellentmondásosnak találta, hogy míg az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a franchise szerződés tárgyaként a szerzői jogokat is felsorolta, azonban utóbb már Magyarországon hatályos védjegyoltalmat várt el e vonatkozásban a felperestől. Ekként az az elsőfokú bíróság tévesen nem fogadta el a szerzői művek felhasználásának engedélyezését, mint franchise szerződés tárgyát. Kiemelte, hogy az alperes jelenleg is azonos betűtípussal, bár a stilizált lóuszvirág ábra és az „védjegy1” szavak elhagyásával használja az azonos betűtípusú „MADISON” megjelölést, a „P3” szóösszetétel mellett.

[36] A know-how-ra is kiterjedő franchise körében állította a fellebbezés, hogy a szervezési ismeretek és tapasztalatok kapcsán tévesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy azok titkosságát tulajdonképpen céljuk a vásárlóközönség felé való nyitottság, annak hatékony elérése zárja ki. Hangsúlyozta, hogy a franchise szerződésben foglaltaknak vannak a fogyasztók számára látható, tapasztalható és „láthatatlan” elemei is, mely utóbbiakat

lemásolni nem lehetséges. A fogyasztó ugyanis csak a kiszolgálás egyes elemeiről győződhet meg, arról nem, hogy ezek mögött milyen ismeretek állnak. A munkavállalók a vásárlók neméből, korosztályából, bőrtípusából, a parfümtermékek pontos összetevőinek, intenzitásának ismeretéből levont következtetések által, a fogyasztók számára visszafejthetetlen ismeretekkel rendelkeztek. E vonatkozásban hivatkozott a BDT2009.2040. számon közzétett ítéletre, mely know-how-nak minősítette a franchise rendszerként működtetett parkolási rendszert, melynek egyes elemei közismertek voltak, de egységes rendszerbe foglalva a jogbérletbe adó kézikönyve által váltak védett ismeretté.

[37] Kiemelte a felperes a fellebbezésében, hogy az értékesítési, beszerzési csatornák a niche parfümök vonatkozásában ugyancsak azonosak voltak a két üzlet tekintetében. Ezen ismeretekhez a felperes korábbi működése nélkül az alperes nem juthatott volna hozzá. A felperes közömbösnek állította, hogy az alperes tulajdonosának az cég5 Europe S.r.l. felé kereskedelmi kapcsolatai voltak, ezért álláspontja szerint a tényállásból ki kell rekeszteni az indokolás azon megállapításait, melyek a felperes és az cég5 Europe S.r.l. között fennállt kereskedelmi ügynöki megállapodásról szólnak.

[38] A franchise szerződések szempontjából releváns egységes üzlet arculatot is megállapíthatónak állította a fellebbezés azzal, hogy – amint az elsőfokú bíróság is megállapította – a három üzlethelyiség a luxus üzlethelyiségek divatját követő letisztult, sötét, fekete-barna-arany tónusú berendezéssel rendelkezik. A szín- és formavilágon kívül az arculat szerves részét képezi a név, a logó, a szolgáltatásnyújtás módjának egységessége, a kiegészítő arculati elemek – mint ajándék-táska, illatminta, bögre, az abban felszolgált kávé – és a vásárlók utánkövetéséhez használt szórólap egységessége, valamint az, hogy a budapesti és a bukaresti üzlethelyiséget is személy2 holland belsőépítész tervei alapján rendezték be. A közös arculat meghatározója továbbá a közös weboldal, Facebook oldal és a kapcsolattartásra szolgáló egységes office@madison...com e-mail cím, így az elsőfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy közös arculat hiányában franchise szerződés létrejötte ne lenne bizonyított.

[39] A franchise szerződés további elemeként a felperes hangsúlyozta az alperes azon kötelezettségét, hogy csak azonos gyártóktól és az cég5 Europe S.r.l.-től szerezhette be termékeit. Előadta, hogy felperesi ügyvezető az cég5 áruitól különböző beszállítók termékeinek forgalmazásához nyújtott kölcsönt a felperesi társaságon keresztül, az alperes pedig egyéb beszerzési csatornákat nem kereshetett önállóan. Kiemelte a fellebbezés, hogy a felperesnek egyedül az alperes könyvvitelére nem volt rálátása, ez azonban a franchise szempontjából irreleváns és szükségtelen lett volna, mivel felperesi ügyvezető személyes jelenlétével is ellenőrizte az alperesi üzlet működését.

[40] A felperes a fellebbezésében tévesnek találta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a peres felek kapcsolata nem volt rendszerszerű, csupán ad hoc jellegű. A közös tulajdonos és törvényes képviselő személyének összefonódása a felperes szerint önmagában elegendő volt ahhoz, hogy a bizalmi viszony megállapításra kerüljön. Értékelése szerint a tagok között szindikátusi szerződés jött létre szóban, miszerint a nevet az alperes ingyen

használhatja, de cserébe személy1 cége, az cég5 Europe S.r.l. tagi hitelt nyújtott, ez pedig egy bizalmi viszonyt feltételez. Kiemelte, hogy az ítélet megállapítása szerint az állítólagos kezdeti bizalmi viszony a felek között már a közös együttműködésük megkezdése után mitegy 2 évvel megrendült.

[41] Az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását az alábbi kérdésekben kezdeményezte a felperes a fellebbezésében: 1. Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a (EU) 2015/2436 irányelv (Védjegy Irányelv) 13. cikkét, hogy a felperes e cikk alapján jogosult fellépni, ha korábban és Párizsi Uniós Egyezmény tagállamában lajstromozott védjegye az alperes által bejelentett vagy lajstromozott védjegyétől eltérő területen hatályos? 2. Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a (EU) 2015/2436 irányelv (Védjegy Irányelv) 13. cikkét, hogy annak megállapításához, hogy az alperes a felperesnek ügynök képviselője a cikk értelmében elegendő azt igazolnia felperesnek, hogy alperes tudott a Párizsi Uniós Egyezmény tagállamában lajstromozott védjegyről és annak használatában, különösebb felételek nélkül megállapodtak? 3. Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen a (EU) 2015/2436 irányelv (Védjegy Irányelv) 13. cikkét, hogy a felek között megosztott kereskedelmi beszerzési csatornák, összehangolt marketingtevékenység, kölcsön nyújtása, ügyvezető személyének azonossága külön-külön és együttesen is megalapozzák a bizalmi viszonyt?

[42] A fellebbezési tárgyaláson fenntartotta korábbi nyilatkozatait, továbbá a Kúria Medicor-ügyben hozott határozatára hivatkozott, mely szerint a védjegyhasználat engedélyezése szóban is megtörténhet, így a jelen esetben a román nemzeti védjegy használatára vonatkozó engedélyt a felperes még személy1 ügyvezetői tisztségének elfoglalása előtt megadta az alperesnek, s ezt önmagában elegendőnek tartotta a felek közti bizalmi viszony bizonyításához. A bizalmi viszony tekintetében ismét hivatkozott tanúl objektív tanúvallomására, mely a bizonyítékok köréből nem rekeszthető ki. Kiemelte, hogy az alperes az áruportfóliót a felperesi csatornákon keresztül ismerte meg, üzletében azonos árukat kínált eladásra, s abból fakadt a felek vitája, hogy az alperes a koncepcióba nem illő termékeket is árusítani akart. Fenntartotta, hogy a budapesti üzlet belső kialakításának koncepciója felperesi ügyvezetőtől származik, továbbá, hogy nem ingyenesen nyújtott kölcsönt az alperesnek.

[43] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az előzetes döntéshozatali eljárás tárgyában előterjesztett indítványok elutasítását kérte. Egyetértett az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezésével és annak indokaival a tekintetben, hogy a peres felek között bizalmi, ügynöki képviseleti jellegű kapcsolat, franchise szerződés nem jött létre. Utóbbi vonatkozásában összegezte, hogy négy szellemi alkotás használata merült fel a felperes keresete alapján, azonban egyik sem nyert bizonyítást. A másodfokú eljárásra vonatkozóan 1.680 euró ügyvédi munkadíjat és a tárgyaláson való részvétel folytán további 480 euró perköltséget számított fel.

[44] A fellebbezés nem megalapozott.

[45] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapított tényállásból kiindulva egyes tényeket eltérően értékelt, így következtetései is részben eltértek az elsőfokú ítélet indokolásában írtaktól. Mindez azonban nem adott okot az elsőfokú ítélet megváltoztatására, mert a másodfokú bíróság – az alábbiakban ismertetésre kerülő, részben eltérő indokok alapján - egyetértett a törvényszék keresetet elutasító ítéleti rendelkezésével, és a fellebbezés alapján sem látta teljesíthetőnek a felperes keresetét.

[46] A z ítéltábla kiindulása szerint 2019. május 10. napja előtt a felperes önmagában a Madison szómegjelölés vonatkozásában romániai védjeggyel nem rendelkezett, csak olyan szóvédjegyekkel, amelyek ezt a megjelölést is tartalmazzák; a Madison európai uniós szóvédjegynek a felperes 2019. június 26. óta jogosultja. A sérelmezett alperesi védjegybejelentésre 2020. június 26-án ugyancsak a Madison szó vonatkozásában, ám Magyarországon került sor, így a bejelentett védjegy nem európai uniós védjegy, tehát az Európai Parlament és a Tanács 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 rendelete az európai uniós védjegyről (EUVR) nem alkalmazható. Az Európai Parlament és a Tanács 2015. december 16-i 2015/2436 irányelve a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről rendelkezik (Védjegy Irányelv), annak címzettjei a tagállamok. Az irányelvek közvetlenül nem alkalmazhatók, erre vonatkozó kivétel kizárólag magánszemély állami hatósággal szembeni jogérvényesítése során merülhet fel (vertikális hatály), amennyiben az irányelvet a nemzeti jogba nem, vagy nem megfelelően ültették át. Magánszemélyek – azaz jelen esetben gazdasági társaságok – egymással szembeni jogérvényesítése esetén azonban még a nem, vagy nem megfelelően átültetett irányelvre sem lehet hivatkozni (horizontális hatály hiánya), ilyenre egyebekben jelen perben a felek egyike sem hivatkozott.

[47] A Védjegy Irányelv 13. cikkének (1) bekezdése szerint ha a védjegyjogosult ügynöke vagy képviselője a védjegyet – a jogosult engedélye nélkül – saját nevében lajstromoztatta, a jogosult az alábbiakat teheti: a) felszólalhat az ügynök vagy a képviselő védjegyhasználatával szemben; b) kérheti a védjegy részére történő átruházását. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés nem alkalmazandó, ha az ügynök vagy képviselő igazolja, hogy eljárása helyénvaló volt. Az irányelv hivatkozott szabályainak előzetes döntéshozatali eljárásra bocsátása az ítéltábla álláspontja szerint szükségtelen, ugyanis annak értelmezése kapcsán kétsége nem merült fel, továbbá az közvetlenül nem alkalmazható. Emellett a felperesi kérdések a perbeli tényállás jogi minősítésére, valamint az ipari tulajdon oltalmára létesült uniós egyezmények 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált, illetve létrehozott szövegének kihirdetéséről szóló 1970. évi 18. törvényerejű rendelet (PUE) 6. septies cikkének értelmezésére irányultak. A felperes kérdései - az alperesi értelmezéssel szemben - nem irányultak a nemzeti jog értelmezésére, az ítéltábla értelmezése szerint azonban minden kérdés a konkrét perbeli tényállás értékelését, minősítését, továbbá olyan nemzetközi szerződés rendelkezéseinek értelmezését célozta, mely az EUSZ 19. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerint nem lehet előzetes döntéshozatal tárgya. Előzetes döntéshozatali eljárás ugyanis csak az uniós jog értelmezésére vagy uniós intézmények által elfogadott jogi aktusok érvényességére vonatkozó kérdésekre vonatkozóan indítványozható.

[48] Az ítéltábla a fentiek következtében a fellebbezés előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványát nem látta teljesíthetőnek, és szükségesnek sem, ezért a fellebbezésben hivatkozott Vt. 14. § (1)-(2) bekezdése, valamint a PUE 6. septies cikke alapján érdemben vizsgálta az elsőfokú bíróság döntését.

[49] A PUE 6. septies cikke az alábbiak szerint rendelkezik: (1) Ha az unió valamelyik országában érvényes védjegy tulajdonosának ügynöke vagy képviselője egy vagy több országban a szóban forgó védjegy lajstromozását a tulajdonos engedélye nélkül saját nevére kéri, a tulajdonos a bejelentés ellen felszólalhat vagy a lajstromozás törlését követelheti, vagy – amennyiben ezt az ország jogszabályai lehetővé teszik – követelheti az említett lajstromozás javára történő átruházását, hacsak az ügynök vagy képviselő cselekményét nem igazolja. (2) A védjegy tulajdonos – a fenti (1) bekezdésben foglaltak fenntartásával – jogosult felszólalni az ellen, hogy ügynöke vagy képviselője a védjegyet engedély nélkül használja. (3) Az e cikk szerint a védjegy tulajdonost megillető jogok érvényesítésére a nemzeti jogszabályok méltányos határidőt szabhatnak.

[50] Ezzel összhangban az alperesi védjegybejelentéskor hatályos Vt. 14. § (1) bekezdése akként rendelkezett, hogy ha egy védjegy jogosultjának képviselője, illetve ügynöke a jogosult engedélye nélkül, saját nevében védjegybejelentést tesz vagy saját nevében lajstromoztatja a védjegyet, a jogosult felléphet az ügynök vagy a képviselő védjegyhasználatával szemben, és ehelyett vagy emellett kérheti a védjegyoltalmi igény, vagy a védjegyoltalom saját részére történő átruházását is. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha a képviselő vagy az ügynök igazolja, hogy eljárása helyénvaló volt.

[51] A törvény indokolása szerint a védjegyoltalmi igény átruházása mellett lehetséges „fellépés” tartalma szerint abbahagyás és eltiltás iránti igényt jelent, de önmagában nem jelenti azt, hogy a jogosult a képviselővel, illetve ügynökkel szemben védjegybitorlás miatti egyéb igényeket (Vt. 27. §) is érvényesíthetne, mivel maga nem rendelkezik Magyarországon érvényes védjegyoltalommal. Ezeket az igényeket csak akkor érvényesítheti, ha a védjegyet a bejelentés napjára visszamenőleges hatállyal rá átruházták, és a képviselő vagy az ügynök olyan magatartást tanúsított, amelyre a felek közötti együttműködési megállapodás tanúsága szerint a jogosult nem adott engedélyt, illetve a jogkimerülés szabályai (Vt. 16. §) nem alkalmazhatóak.

[52] A felperes az elsőfokú eljárás során maga is kiemelte, hogy nem védjegybitorlás megállapításai és annak jogkövetkezményei iránt perel, fellebbezését azonban a védjegyoltalmi igény átruházására irányuló keresetet meghaladó kérelmei vonatkozásában is fenntartotta. Az ítéltábla észlelte, hogy nem adta elő erre vonatkozó ténybeli és jogi indokait, érvelése kizárólag az alperesi jogsértésre, valamint annak elsőként alkalmazni kért szankciójára, a védjegyoltalmi igény átruházására terjedt ki. A további kereseti kérelmek elutasítását az ítéltábla azért találta helytállónak, mert egyrészt a törvény indokolása szerint amíg a felperes – a védjegyoltalmi igény tekintetében részbeni pernyertességét feltételezve – csak az oltalmi igénynek válik jogosultjává, de védjegyoltalmat még nem szerez, e jogokat nem érvényesítheti.

[53] A Fővárosi Ítéltábla mindezeket követően megállapította, hogy a felperes keresetét a Vt. 14. §-ára alapította, s az annak alapjául felhozott tényállításai szerint (i) a felek között szóban vagy ráutaló magatartással ingyenes védjegyhasználati szerződés jött létre, melyet a felperes felmondott, (ii) a felek közti kereskedelmi együttműködési megállapodás alapján az alperes a felperes magyarországi forgalmazója volt, valamint (iii) a felperesnek franchise partnere is volt a köztük létrejött ingyenes franchise szerződés alapján; a franchise szerződés fennállta körében pedig ugyancsak hivatkozott az (i) pontbeli védjegyhasználati megállapodásra és a (ii) pontban körülírt együttműködésre.

[54] Az (i) pontbeli védjegyhasználati szerződéssel kapcsolatosan a másodfokú bíróság kiemeli, hogy önmagában a felek közti ingyenes védjegyhasználati megállapodásra, majd a 2019. május 10.-én kelt felszólítást követően megvalósuló, immáron jogosultalan védjegyhasználatra alapítottan nem érvényesíthető a Vt. 14. §-a szerinti igény, mert az érvényesített jogként megjelölt magyar jogszabály – a PUE 6. septies cikkében foglaltakkal azonosan – az ügynök vagy képviselő általi, a jogosult engedélye nélküli védjegybejelentéssel, nem pedig a használattal szembeni fellépést teszi lehetővé. A védjegy ingyenes használatára vonatkozó megállapodás – ugyancsak önmagában – legfeljebb a felek közti bizalmi viszonyt igazol, ám azt, hogy az alperes a felperesnek ügynöke vagy képviselője volt, nem. Ezt meghaladóan az alpereshez intézett 2019. május 10-i levél nem tartalmazza, hogy az valamely szerződés felmondása lenne, az kizárólag arra vonatkozóan tartalmaz felszólítást, hogy az alperes a Madison védjegy használatától tartózkodjék. A levél további tartalma a licencszerződés megkötésére vonatkozó ajánlat, mely ugyancsak arra utal, hogy a felek között a védjegyhasználat tárgyában nem állt fenn megállapodás. Így a levél önmagában nem bizonyítja, hogy a felek között létre is jött (akár szóban, akár ráutaló magatartással) a felperes előadása szerinti védjegyhasználati megállapodás, vagy az erre is kiterjedő franchise szerződés.

[55] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróságnak nem volt feladata, hogy az érvényesítettként megjelölt jogtól eltérve annak vizsgálatába bocsátkozzék, hogy a megállapított tények alapján a felek milyen más, további jogviszonyának létrejöttére lehet következtetni; sőt az sem, hogy az előadott tények alapján esetlegesen más jogcímen érvényes, illetve támadható-e az alperesi védjegybejelentés. Az anyagi jog által elvárt tényelőadások és bizonyítékok köre a képviselői, ügynöki kapcsolatra terjed ki, így a felperesnek kell meghatároznia, hogy ezen kapcsolat alapjaként a felek mely jogviszonyára vonatkozóan tesz tényelőadást.

[56] A fellebbezésben foglaltakkal szemben a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az eredményes jogérvényesítéshez önmagában nem elegendő a megjelölés, illetve a név használatának átengedése, még abban az esetben sem, ha a felperes huzamos ideig eltúrte, hogy az alperes budapesti üzletében és – az alperes által sem vitatottan – a www.madisonP1.hu domain révén a megnevezést használja.

[57] Az igényérvényesítés jogszabályban felsorolt feltételei kógens és konjunktív feltételek. Amennyiben tehát nyilvánvalóan hiányzott volna is a felperes engedélye az alperesi védjegybejelentés vonatkozásában, úgy a továbbiakban azt is vizsgálni kell, hogy a (ii), illetve az azt magában foglaló (iii) pontban írtak alapján megalapozottan jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes a felperesnek nem volt ügynöke vagy képviselője, hanem csupán olyan ad hoc jellegű kapcsolat áll fenn, mely a társaságok szerződését nem helyettesíti.

[58] E vonatkozásban az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy felperesi ügyvezető - aki 2019. október 16. napja előtt az alperesi társaságnak is ügyvezetője volt - nyilatkozatai alapján nem dönthető el, hogy egyes jognyilatkozatait magánszemélyként, az alperes vagy a felperes ügyvezetőjeként tette-e meg, s emiatt nem bizonyítható a franchise szerződés létrejötte. Miután nem merült fel peradat arra vonatkozóan, hogy felperesi ügyvezető a felperesi, majd alperesi társaság alapítását követően magánszemélyként a cégek működésén kívül bármilyen, nem a felek részére vagy képviselőjében, hanem önállóan fejtett ki a niche parfümök kereskedelmével kapcsolatos tevékenységet, az ő magatartását úgy kell figyelembe venni, hogy mind a felperes, – továbbá az alperes alapítását követően, ügyvezetői tisztségének megszűnéséig – mind az alperes képviselőjében járt el. Azaz: a felperes az ügyvezetők azonossága folytán 2019 májusáig bizonyosan nem kifogásolta az azonos tárgyú és módszerű tevékenységet folytató alperesi társaság elnevezését, továbbá, hogy az alperes munkavállalói ellenszolgáltatás nélkül részesültek a felperesi társaság által üzemeltetett bukaresti üzlethelyiségben a felperes értékesítési ismereteinek átadását célzó oktatásban, valamint hogy az alperes üzletében és online felületén használta a Madison megjelölést. Az ügyvezetők azonossága következtében évekig fennállt állapotból azonban nem vonható le az az okszerű következtetés, hogy az alperes a felperesnek ügynöke vagy képviselője lett volna, holott mind a PUE, mind a Vt. hivatkozott rendelkezése kifejezetten az ügynöki vagy képviselői minőség bizonyítását teszik szükségessé. Mint arra az ítéltábla fentebb utalt, a felek közti, ügynöki vagy képviselői kapcsolat hiányában a felperes számára nyitva állnak más jogérvényesítési lehetőségek, azonban az ebben történő állásfoglalás, iránymutatás nem feladata sem az első-, sem a másodfokú bíróságnak.

[59] A fogalmak meghatározására vonatkozóan az ítéltábla figyelembe vette, hogy a PUE hivatkozott rendelkezését már az (EU) 2017/1001 rendelet hatályba lépését megelőzően hatályban volt, a Tanács 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelete is a közösségi jog részévé tette. Bár az uniós védjegyekre vonatkozó közösségi jog jelen per érdemi eldöntésére nem irányadó, a 207/2009/EK rendelet 8. cikk (3) bekezdéséhez kapcsolódóan a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal által a közösségi védjegyekkel kapcsolatban végzett vizsgálatra vonatkozó iránymutatást az ítéltábla a jelen per szempontjából releváns fogalmak vonatkozásában is irányadónak tekinti. (Forrás: A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal [védjegyek és formatervezési minták] által a közösségi védjegyekkel kapcsolatban végzett vizsgálatra vonatkozó iránymutatás; C rész; Felszólalás; 3. szakasz; A védjegyjogosult ügynökei által jogosulatlanul benyújtott bejelentések [a KVR. 8. cikkének (3) bekezdése]; https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/trade_marks_practice_manual/WP/Part-C/03-

part_c_oppositon_section_3_unauthorised_filing_by_agents_of_the_tm_proprietor_article_8_3_ctmr/part_c_oppositon_section_3_unauthorised_filing_by_agents_of_the_tm_hu.pdf

[60] Kiindulása szerint „az ügynök és a képviselő fogalmát tágan kell értelmezni, beleértve abba mindenféle (írásbeli és szóbeli szerződéssel lefedett) üzleti megállapodáson alapuló jogviszonyt, amelynek keretében egyik fél a másik érdekeit képviseli, tekintet nélkül a megbízó-jogosult és a közösségi védjegy bejelentője – azaz jelen esetben a hazai védjegyet bejelentő alperes – közötti szerződéses kapcsolat jogi megnevezésére”, s e tekintetben az iránymutatás a T-262/09. számú, „First Defense (II)” ügyben hozott ítélet indokolására utalt. E vonatkozásban az ítéltábla annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperesnek a felek között üzleti megállapodás fennálltára vonatkozóan kellett tényelődást tennie, majd azt bizonyítania, ugyanis gazdasági társaságok közti ügynöki, képviselői kapcsolat esetében a képviselt fél érdekében történt eljárás által válik a bejelentő ügynökké, illetve képviselővé.

[61] A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú ítélet azon következtetésével, hogy az ügynöki, képviselői minőség – részben – azért nem bizonyított, mert a felperes nem jogosította fel az alperest a védjegy használatára. Az elsőfokú ítélet indokolásának [56] pontja azért nem helytálló, mert a Vt. fent hivatkozott indokolása alapján nem értékelhető a felperes terhére, hogy a 2007. évi elsőbbségű román védjegyeinek oltalma nem terjedt ki Magyarországra, mivel a Vt. 14. §-a szerinti jogsértés lényege, hogy az ügynök vagy képviselő olyan védjegyet jelent be lajstromozásra, melynek Magyarországon maga a felperes sem jogosultja. Így a felek közti védjegyhasználati szerződésnek (i) nem a bizonyítottsága vagy a bizonyítottság hiánya lényeges, hanem az, hogy az adott személy a védjegy bejelentésére vonatkozóan rendelkezett-e engedéllyel. Az ügynöki, képviselői mivolt önmagában a védjegy használatára való jogosultságból pedig nem vezethető le, az legfeljebb a felperes által állított franchise szerződés (iii) egyik elemeként lehet a bizonyítás tárgya.

[62] A felperes által állított kereskedelmi együttműködés, bizalmi viszony (ii) bizonyítása önmagában ugyancsak nem elegendő az alperes ügynöki, képviselői mivoltának megállapításához. Az ügynöki, képviselői mivolt szükségképpen magában foglalja a felperes által állított kereskedelmi, bizalmi kapcsolatot, melynek keretében a felperes az alperest olyan információkkal látja el, melynek révén – mint azt az idézett iránymutatás tartalmazza – a jogosulttal való együttműködés ad a bejelentő számára lehetőséget a védjegy értékének megismerésére és értékelésére, és ez indítja a bejelentőt arra, hogy a későbbiekben megpróbálja a védjegyet saját nevére lajstromoztatni. Ez azonban a következtetés irányát megfordítva már nem áll fenn: önmagában sem a kereskedelmi kapcsolat, sem a bizalmi viszony révén nem válik az egyik szereplő a másik ügynökké vagy képviselőjévé: ehhez az is szükséges, hogy a felperes kimutassa az alperesnek a felperestől való függését, a felperes érdekében, javára történő eljárását, a felperesnek alperesi tevékenységben kimutatható érdekét, az abból származó előnyét.

[63] Az „üzleti megállapodás” és a felperes „érdekében való eljárás” az ítéltábla álláspontja szerint a felperesi tényelődás szerinti ingyenes szerződésekkel legfeljebb közvetett módon valósulhat meg, közvetlenül nem, mert az fogalmilag kizárt: az ingyenes

szerződés alapján a szolgáltatást nyújtó fél nem kap ellenszolgáltatást. Valamely közvetett előny esetében is kimutathatónak kell lennie annak, hogy az alperesi tevékenység mennyiben hat a felperesi társaság működésére, abból a felperes valamilyen haszonra, előnyre tesz szert. A gazdasági társaságok rendeltetése a gazdasági tevékenység folytatása, melynek célja a profit. A felperes által huzamos időn át tört megnevezés-használat, azonos arculat-kialakítás és értékesítési módszer, a felperes üzlethelyiségében tartott oktatás ingyenessége mellett a felperes nem mutatta ki az ebből közvetlenül, de akár közvetetten származó hasznát vagy valamely piaci előnyét. A per során a felperesi előnyre utaló szerződésként a kávé adásvétele merült fel, mely az ítéltábla megítélése szerint a visszterhességen felül nem alkalmas annak alátámasztására, hogy az alperes a felperes érdekében működött: az alperes nem a felperes kávétermékének értékesítője, azaz ügynöke volt, hiszen a fő tevékenysége illatszer-kiskereskedelem, és a fogyasztók számára is illatszerek, főképpen niche parfümök kereskedőjeként tünteti fel magát mind a budapesti üzletben, mind a www.madisonP1.hu internetes felületen, a kávé a peradatok szerint csupán a vásárlók számára nyújtott promóció része volt. Emellett az ítéltábla azt is észlelte, hogy a kávé, valamint a parfümök adásvételéről kiállított számlák mindegyike 2019 októbere előtti keltezésű, tehát az alperesi társaság személyl ügyvezetése alatt már nem vásárolt kávé, sem parfümöt a felperestől. A parfümök tárgyában keletkezett számlákkal kapcsolatosan az az ítéltábla álláspontja, hogy azokból sem vonható le az ügynöki, képviselői kapcsolatra vonatkozóan következtetés, hiszen a számlák alapján csak 2017. június 9.-én és november 27.-én, 2019. január 23.-án és február 13.-án vásárolt árut az alperes a felperestől (összesen 26 db terméket), s a legutóbbi számla keltétől az alperesi védjegybejelentésig egy év és négy hónap telt el. A felperes által hivatkozott kölcsönszerződés létrejötte nem bizonyított, így nem utalhat arra sem, hogy az az állított kölcsönt nyújtó felperes érdekét szolgálná. Végül, sem az alperesi társaság 2011. július 26.-i taggyűlési jegyzőkönyvéből, sem az ugyanezen a napon kelt üzletrész-átruházási szerződésből, sem pedig a bankgaranciával biztosított, 2011. augusztus 15. napján kelt helyiségbérleti szerződésből nem tűnik ki, hogy az alperes ezen aktusai a felperes előnyére, a felperes érdekében jöttek létre.

[64] Az iránymutatás szerint „elegendő az, ha olyan jellegű kereskedelmi együttműködési megállapodás van érvényben a felek között, amely bizalmi viszonyt teremt azáltal, hogy kifejezetten vagy hallgatólagosan úgy rendelkezik, hogy a védjegybejelentőt a védjegyjogosult érdekeire vonatkozóan általános bizalmi és hűség kötelezettség terheli”, s e vonatkozásban az példaként a jogosult engedélyeseit, illetve azon áruk szerződéses forgalmazóit hozta fel, amely árukra az adott védjegyet használják. Az ítéltábla teljeskörűen osztja az iránymutatást tekintetben, hogy a kereskedelmi kapcsolatok ügynöki, képviselői kapcsolatként való minősítése során az esetenkénti mérlegelésnek van kiemelkedő szerepe: az ügynöki, képviselői viszonytól meg kell különböztetni az egyedi ügyletek sorozatára korlátozódó szerződéses kapcsolatokat. Az iránymutatás alapján továbbá nincs jelentősége annak, hogy a felek közti megállapodás kizárólagos vagy sem, azt a felek nevesítették-e, sőt annak sem, hogy a felperes által állított szerződés – védjegyhasználati, illetve franchise – az alperesi védjegybejelentés időpontjában esetlegesen megszűnt.

[65] Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal szemben tehát arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes működésében nem mutatható ki a felperesi gazdasági társaság érdekében való eljárás, ellenben a felperesi ügyvezető, majd a személyl tulajdonában álló cég5 Europe S.r.l. érdekeinek érvényesítése annál inkább. Lényeges, hogy az alperesi

társaságot nem a felperes, hanem felperesi ügyvezető alapította, annak a felperes soha nem volt tulajdonosa. A nyilvános cégadatok szerint az cég5 Europe S.r.l. üzletrészét 2014. január 20. napján a londoni székhelyű cég3 szerezte meg, azonban ezzel kapcsolatos előnyről sem tett említést a felperes. Az ítéltábla figyelmét felkeltette, hogy 2011. szeptember 30. napjáig az alperes tulajdonosainak – azaz felperesi ügyvezetőnek, személy3nak, majd az ő üzletrészét megszerző cég5 Europe S.r.l.-nek azonos személy, személy4 volt a kézbesítési megbízottja, s ezen időponttól a mai napig azonos személy, tanúl az alperesi társaság minden tulajdonosának a kézbesítési megbízottja; így a padovai székhelyű gazdasági társaság helyébe lépő londoni holdingnak is. Kizárólag személy1 ügyvezető az, akinek jogviszonya kezdetétől más személy, személy5 a kézbesítési megbízottja, mindezen adatokból azonban továbbra sem mutatható ki semmilyen felperesi érdekelttség, sem a felperes érdekében, javára végzett tevékenység. Ennélfogva a franchise szerződés létrejöttének vizsgálata kizárólag abból a szempontból válhatott szükségessé, hogy az egyes részjogosultságok felperes általi átruházása, de sokkal inkább az alperesi működés túrése mennyiben szolgálta a felperes érdekét.

[66] Mindezen előzményeket követően az ítéltábla a franchise szerződéssel kapcsolatban (iii) abból indult ki, hogy a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem a felperes engedte át a „Madison” megjelölés használatát az alperesnek, hanem az ügyvezetők azonossága és a kezdetben azonos tulajdonosi érdek miatt fel sem merült, hogy az alperesi megjelöléshasználat, azonos arculat, képzések és beszerzési csatornák ellen a felperes tiltakozzék, sőt arra sincs peradat, hogy mindezek a felperesi gazdasági társaság hallgatóságos engedélyével, valamint a felperes érdekében kerültek volna meghatározásra. Az, hogy az alperesi társaság új ügyvezetőjének – az cég5 társaságokhoz való kötődése révén – az előző tulajdonos-ügyvezetőtől elérő érdekei miatt felperesi ügyvezető a felperes képviseletében utóbb felhívást intézett az alperesi társasághoz, nem enged arra következtetni, hogy a felek a felperes által előadott lényeges tartalmi elemekre kiterjedő franchise szerződést kötöttek. A szerződés létrejöttét a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem támasztja alá felperesi ügyvezető azon nyilatkozata sem, miszerint az alperesi vállalkozás a romániai vállalkozás „replikájaként” működött, továbbá azt sem, hogy e működés bármilyen módon szolgálta volna a felperesi társaság érdekét. E helyütt csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy egyetért a felperes azon álláspontjával, hogy szükségtelen egy konkrét (akár franchise) szerződés létrejöttének igazolása minden lényeges tartalmi elemre kiterjedően, elegendő a felek magatartásából, jognyilatkozataiból levonni a releváns tényekre vonatkozó következtetést. Azonban a Pp. 2. §-ában rögzített rendelkezési elvből adódóan a felperes határozza meg és adja elő az érvényesített jogot megalapozó tényeket, ezért amennyiben egy ingyenes franchise szerződés létrejöttét állította, úgy az elsőfokú bíróság köteles volt azt vizsgálni, hogy az előadott tények mennyiben feleltek meg az érvényesített jognak.

[67] Az ítéltábla egyetért a felperes érvelésével tekintetben, hogy a franchise, mint atipikus szerződés akár szóban, akár ráutaló magatartással is létrejöhetett a peres felek között a régi Ptk. szabályai szerint, de hangsúlyozza, hogy lehetetlen, hogy egy szerződés egyúttal szóban és ráutaló magatartással is létrejöjjön: egy szerződés csak egyszer, egy adott időpillanatban jöhet létre, mégpedig, amikor a régi Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdése szerint a felek kifejezik egybehangzó akaratukat. Amennyiben a szerződés szóban jött volna létre, felperesi ügyvezetőtől kellett volna származnia mindkét fél részéről a szerződés lényeges tartalmi elemeire vonatkozó jognyilatkozatnak, ezt azonban maga a felperes sem állította és

nem is bizonyította. felperesi ügyvezető azon nyilatkozata, miszerint sem ő maga „személyesen, sem a felperesi társaság nem kötött franchise szerződést az alperessel”, nem értelmezhető úgy, hogy mégis létrejött a szerződés szóban vagy ráutaló magatartással. felperesi ügyvezető kétséget kizáróan ismerte a franchise szerződés fogalmát, hiszen a reykjavíki üzlet üzemeltetése nem vitatottan franchise keretében valósult meg, így a fent idézett nyilatkozatával ellentétes azon nyilatkozatát, miszerint a felperes franchise keretében adta át tudását az alperesnek, az elsőfokú bíróság megalapozottan találta ellentmondásosnak. Sem a felperesi törvényes képviselő, sem tanúl nem adott elő olyan tényeket, melyek bemutatták volna – az ingyenesség mellett – a franchise-ból származó felperesi előnyt, a franchise keretében a felperes javára kifejtett tevékenységet és az alperes tevékenységéhez fűződő felperesi érdeket. A reykjavíki üzlet franchise szerződése egyebekben jelen per eldöntése szempontjából közömbös, az az alperesi tevékenységben való felperesi érdekeltség kimutatására és bizonyítására nem alkalmas, így közömbös az is, hogy felperesi ügyvezető személyesen részt vett-e az izlandi üzlet tevékenységében, s az is, hogy az üzletet a jelen peres felektől és felperesi ügyvezető személyétől független személy vagy gazdasági társaság üzemeltette.

[68] A régi Ptk. 216. § (1) bekezdése szerinti ráutaló magatartással kifejezett akaratnyilatkozat ugyancsak feltételezi, hogy az a szerződés lényeges tartalmi elemeire vonatkozóan, mindkét fél részéről kifejtett magatartás révén kiterjedt. Az ügyvezetői döntésből fakadó azonos tevékenység, arculat, értékesítési know-how és a felperes által bemutatott, tényszerűen megállapítható azonosságok, hasonlóságok mellett az ítéltábla aggályosnak tartotta, hogy a felperes részéről eltűrt azonosságok, valamint ingyenesen nyújtott oktatások révén a felperes semmilyen kimutatható haszonra, előnyre nem tett szert, márpedig amellet, hogy a franchise szerződés főszabály szerint (régí Ptk. 201. § (1) bekezdés) visszerhes, annak ingyenessége esetén hiányzik az alperesi ügynöki, képviselői mivolt alapját adó felperesi érdek. A perben ugyanis nem önmagában a franchise létrejöttének, hanem a Vt. 14. §-ában írt feltételek fennálltának bizonyítását kellett a felperesnek szem előtt tartania. Ezáltal a felperesi társaság az alperesnek nyújtott támogatás révén előnyhöz nem jutott, felperesi ügyvezető célja az egymástól viszonylag nagy földrajzi távolságra lévő, azonos termékkört forgalmazó üzletek fenntartása volt két elkülönült gazdasági társaságon keresztül, a bukaresti kereskedelmi modell felperesi érdekeket nem veszélyeztető lemásolása még nem eredményezi, hogy az alperes tevékenysége a felperes érdekét szolgálta volna.

[69] Az uniós védjegyek kapcsán felhozott, lényegében azonos tartalmú uniós szabályozás nyomán kialakult bírói gyakorlat alapján az ítéltábla rámutat arra, hogy jelen per tényállásával ellentétben minden esetben fennállott a peres felek között olyan jogviszony, amelyből származóan a képviselt félnek kimutatható érdeke fűződött az ügynök, illetve képviselő tevékenységéhez. A C-809/18. P. számú ügyben (Mineral Magic v. Magic Minerals by Jerome Alexander) a felek között szerződés állt fenn a Jerome Alexander Consulting áruinak az Európai Unió területén történő forgalmazása tárgyában, s a szerződés kikötéseket tartalmazott annak kizárólagos jellegével kapcsolatosan, továbbá a felek versenytitlalmi kikötésük mellett a Jerome Alexander Consulting szellemi tulajdonjogaival kapcsolatos megállapodást is kötöttek. Ugyanez a döntés irányadó atekintetben is, hogy a felperes korábbi román és uniós védjegyeinek nem kell azonosnak lenniük az alperes által bejelentett védjeggyel, ugyanis a hasonlóságot nem az összetéveszthetőség, hanem a védjegy

rendeltetése, azaz az áruk kereskedelmi származásának jelzése szempontjából kell vizsgálni. Így már hasonló megjelölések és részben azonos áruk esetén is van helye a Vt. 14. §-a és a PUE 6. septies cikke alkalmazásának. Hasonlóképpen, a T-262/09. sz. ügyben (First Defense) a felek között olyan megállapodás jött létre, hogy a németországi székhelyű társaság vállalta, hogy részesedése 50%-át a wyomingi társaság tulajdonában álló jogi személyre vagy az általa megjelölt természetes személyre ruházza át, és a wyomingi társaság termékeit az összes eladott termék után 10% jutalék és hitelkeret fejében Európában forgalmazza.

[70] A felperes tehát helytállóan idézte az előbbi ítélet indokolásának [83]-[85] pontjait, ám az ítéltábla álláspontja szerint nem elegendő a felek között bizalmi viszonynak és együttműködésnek fennállnia, hanem annak a felek olyan jogviszonyán kell alapulnia, amely kiterjed arra, hogy az alperes a felperes érdekeit képviseli, a bizalmi-együttműködési viszonyt a felek kereskedelmi megállapodása teremti meg, s abból fakad a védjegybejelentőnek a jogosult érdekeire vonatkozó bizalmi és együttműködési kötelezettsége. Kimutatható felperesi érdek hiányában önmagában a felperes által előadott tények teszik szükségtelemmé annak tételes vizsgálatát, hogy a felperes bizonyította-e, hogy az általa lényegesként kiemelt tartalmi elemekre kiterjedő ingyenes franchise szerződés létrejött-e vagy sem. Ezzel kapcsolatosan az ítéltábla a fellebbezés és az ellenkérelem nyomán mutat rá, hogy sem a felperesi társaság által nem kifogásolt névhasználatból, sem a társaságok tulajdonosai közti összefonódásból nem mutatható ki a felperesi társaság érdekeltsége. A felperes által hivatkozott T-184/12 számú, Heatstrip-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló tényállás ugyancsak eltért a jelen perben előadottaktól, abban ugyanis a felek üzleti levelezésének tartalmából lehetett arra következtetni, hogy a felek kapcsolata túlmutatott a vevő-eladó kapcsolaton. Az idézett Iránymutatás is kiemeli az Európai Törvényszék azon megállapítását, hogy a felek között hallgatólagos együttműködési megállapodás állt fenn, „mindkét fél aktívan részt vett a termék promóciójában, annak prospektusokban való reklámozásával és vásárokon történő kiállításával, a sikeres forgalmazáshoz a legkedvezőbb feltételek megteremtése érdekében: a felszólaló biztosította az e célt szolgáló anyagokat, a felszólaló pedig azokat a német piacra adaptálta (54. pont). A Tanács így megállapította, hogy az elektronikus levelezés a felek között olyan típusú kereskedelmi együttműködést jelzett, amely bizalmi viszonyt keletkeztet (56. pont)”. Jelen perben ilyen érdek a „felperes termékeit” illetően nem merült fel, legfeljebb a felperes és egyúttal az alperes termékportfóliójának egy részét szolgáltató cég⁵ Europe S.r.l., majd az cég³ termékeinek forgalmazásáról lehetett szó. E termékek azonban nem a felperes termékei, hanem az alperes egyik tulajdonosának termékei, így a forgalmazásból fakadó felperesi érdek nem mutatható ki. Erre tekintettel irrelevánsak az arra vonatkozó tényelőadások, hogy melyik peres fél mely beszerzési forrása hány százalékát adta a termékportfóliónak. A fellebbezésben hivatkozott további, R 1958/2013-1. számú, az EUIPO Fellebbezési Tanácsa előtt folyamatban volt ügyben ugyancsak bizonyítást nyert a felek üzleti partneri kapcsolata, mely az ítéltábla következtetése szerint kölcsönös előnyöket, így a törlést kérelmező számára kimutatható előnyöket feltételez. Hasonlóképpen, a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.22.338/2011/8. számú ítélete alapjául szolgáló tényállás szerint is fennállt a felek között olyan magyarországi disztribúcióra vonatkozó szóbeli szerződés, mely kiterjedt a felperes szellemi tulajdonjogának használatára, a per alperese megkapta az ezzel kapcsolatos információkat, leírásokat, marketing és egyéb anyagokat – ezzel szemben jelen perben a felperes javára kifejtett alperesi tevékenység - a kávé adásvételén felül - nem nyert bizonyítást.

[71] A felperes a fellebbezési tárgyaláson hivatkozott a Kúria 2022. szeptember 7. napján kelt Pfv.IV.20.012/2022/13. számú végzésére, azonban a per tárgya jelen pertől eltérően nem védjegy jogosulatlan bejelentése, hanem védjegy használata volt. Emellett a hivatkozott per tényállása a felek létrejöttét és jogviszonyát illetően számos eltérést mutat jelen pertől: jelen perben ugyanis nincs szó a felek között holding-leányvállalat-jogutód kapcsolatról, sem koegzisztencia-megállapodásról, sem a felperes által koordinált – legfeljebb nem kifogásolt – alperesi megnevezés-használatról, sem pedig a tulajdonosi azonosságot meghaladó, a felperes érdekének az alperes tevékenységét alárendelő, közös és meghatározott területeket átfogó tulajdonosi irányításról, az érdekek összehangolásáról, meghatározásáról.

[72] Az internetes értékesítés terén az ítéltábla ugyancsak nem látta megállapíthatónak, hogy az alperesi társaság a felperes ügynökeként, képviselőjeként járt volna el, hiszen maga a felperes adta elő, hogy a felperesé a .eu és a .ro kiterjesztésű domain. Így nem értelmezhető, miképpen használhatta a felperesi társaság által üzemeltetett weboldalt az alperes saját javára történő értékesítésre, miképpen folytatott be az ott eladott termékek ára az alpereshez, hogyan lehetett bármelyik weboldal „közös”. A keresetlevélből, majd a fellebbezésből is kitűnt, hogy az alperesi és felperesi társaságok más és más domainek tulajdonosai, az alperesé a fentiekől eltérően a .hu kiterjesztésű domain.

[73] A franchise szerződés lényeges elemeként felhozott védjegyhasználattal – pontosabban megnevezés- és névhasználattal kapcsolatosan – az ítéltábla a fentiekben már kifejtette álláspontját. Fenntartja azonban, hogy ezen felül a felperes védjegyéhez hasonló alperesi logó-használat, a vevők által észlelhető ismereteket bizonyosan meghaladó ismereteket feltételező értékesítési know-how alperesi megismerése és alkalmazása mellett nem nyert bizonyítást az, hogy a franchise ezen elemeire kiterjedő alperesi működés a felperes javára, képviselőjében, érdekében történt. A niche termékek beszerzési forrásaival kapcsolatosan az ítéltábla a fentiekben ugyancsak állást foglalt, emellett kiemeli, hogy a fellebbezésben foglaltakkal szemben a speciális gyártói igényekből nem következik, hogy a felperes forrásai nélkül az alperes ne ismerné a beszerzési forrásokat. Emellett – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – nem rekeszthető ki, hogy az alperes tulajdonosa nem csak az alperesnek, de részben a felperesnek is beszerzési forrása.

[74] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az üzlethelyiségek berendezését közel azonosnak találta azzal az eltéréssel, hogy az alperesi helyiségbérleti szerződés alapján az alperes helyiségében a védelem alatt álló berendezés is helyet kapott. Azonban sem ez, sem az alperes által is használt office@madison...com emailcím nem enged következtetni arra, hogy mindezen alperes részére engedélyezett, illetve a felperes által ismert működési körülmények a felperes érdekében eljáró alperesi tevékenységet igazolják. A fellebbezésben előadott ellátási kötelezettségre és utasítási, valamint ellenőrzési jogra vonatkozóan a felperes ugyancsak tényelőadást tett, azonban azt semmivel nem bizonyította. Abból, hogy az alperes csak azonos gyártóktól, valamint saját tulajdonosától szerezte be az árusított termékeket, nem következik, hogy ez a felperesnek valamely érdekét szolgálná. Az alperes által csatolt számlák azt igazolják, hogy az alperes a saját tulajdonosától, az cég5 Europe S.r.l.-től szerzett be árut 2011 októberétől, s a felperes sem vitatta, hogy saját termékportfóliója részben az cég5 termékeiből állt. Abból azonban, hogy a felperes az alperes egyik tulajdonosától is szerzett be árut, nem következik, hogy az alperes a felperesnek

ügynöke vagy képviselője lett volna. Az pedig, hogy a felperes az árubeszerzéshez kölcsönt nyújtott, egyrészt bizonyítatlan, másrészt feltéve, hogy a felperes által előadott tények alapján az alperesnek a saját tulajdonosától történő árubeszerzéshez volt szüksége kölcsönre, s a felperes valóban e célból nyújtott kölcsönt, akkor szerződésből fakadó érdeke legfeljebb a törlesztéshez fűződött.

[75] A másodfokú bíróság a fentiekből – az elsőfokú bírósággal egyezően, bár részben eltérő indokok alapján – arra az álláspontja jutott, hogy az alperes ügynöki, képviselői minősége a perben nem nyert bizonyítást, ezért a Vt. 14. § (2) bekezdése szerinti kimentés alkalmazására nem volt szükség.

[76] Mindezek következtében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét - az ismertetésre került, részben eltérő jogi indokolással - a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint, a Pp. 376. § (1) bekezdésének megfelelően, tárgyaláson meghozott ítéletével helybenhagyta.

[77] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 80. §-a, 81. § (1) és (5) bekezdése, valamint 83. § (1) bekezdése alapján az általa előlegezett 48.000 forint fellebbezési illetéken felül viseli az alperes számlával igazolt, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése, valamint a 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 2. §-a szerinti másodfokú perköltségét.

Budapest, 2022. november 15.

Dr. Mózsik Tímea s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.
előadó bíró

Dr. Matosek Edina s.k.
bíró